

743). En les Rúbriques de Bruniquer també apareix algun cop amb ζ (*Pons de Aversó* a. 1251), però el tardà copista de les *Rúbriques* (S. XVI) abusa de la ζ a tot drap: Miquel *Alfonço* (p. 2), Gabriel *Samçó* (pp. 42, 43). — ⁶ Com a cognom només sé que s'hagi mantingut en l'atmosfera senyorial de Mallorca: *Son Aversó*, te. Bunyola (XL, 10.1; Masc. 17D2).

SAVATGES

Nom d'un paratge ja antic situat en el Vallespir més aviat que al Sud del Rosselló. El coneixem sobretot per dos venerables documents del S. X: 967: «villare quod dicunt *Savaticos*» (Colle. Moreau X, 103), doc. relatiu a Montboló i Palaldà (Vallespir); 991: «in velle *Sauagix* citat després de *Cavanac* i seguit de *Vilabonet* i *St. Cebrià* (Colle. Moreau XIV, 214). Hi ha una cita més tardana relativa sens dubte al mateix lloc: ²⁰ a. 1594: un «Mas Noguier *dels Salvatges*» que indica Ponsich (*Top.*, 81) entre els de Montboló.

ETIM. Apareix versemblant que vingui del ll. SILVATICU 'bosquetà, propi del bosc', car els descendents de SILVA 'bosc' sovintegen a la toponímia catalana i ²⁵ romànica, p. ex. *la Selva*, comarca i nom de diversos pobles i indrets catalans incloent-hi un llogaret del mun. de les Illes (Vallespir) situat al Nord d'aquest; *Selvanegra* (*saubanégra* 1923), prop de Centelles (Plana de Vic) i *Selvanera* al terme de Florejacs (Segarra) ³⁰ < SILVA NIGRA; *Sils* (la Selva) < SILVĪS, per esmentar-ne només alguns (*DECat* VII, 756-57, s. v. *selva*). Remarquem especialment el poble de *Lloret de la Selva* dit popularment *Lloret Salvatge* (cf. *Lloret Salvatge* enregistrat per Alsius, *Nomencl.*, 163), situat entre Amer i St. Martí de Llémena. A més a més, un origen a base de SILVATICU també sembla confirmat per nombrosos parònims occitans i francesos, com ara: a l'Aude, *Sauvage* a Conques i Ventenac-Cabardès (Sabarthès, *Dict. topogr. de l'Aude*, 430); al Cantal, *Sauvage* a Dienne, Mauriac, Mourjou i Paulhac (Amé, *Dict. topogr. du Cantal*, 467; a l'Orne, *la Fresnaye-au Sauvage* (Longnon, *Noms lieu Fr.*, 514). Ph. R.

«Versemblant» diu el nostre col·laborador. Jo no l'hi trobo pas sinó improbable. En primer lloc el nexa -LV- no es redueix a -v- entre vocals, ni en la llengua viva (o tota altra romànica) ni en els NLL, com ho comprovem sense excepció els mateixos topònims que aplega el nostre excel·lent col·laborador; ni que això fos possible per alguna influència anòmala (com ell deu suposar) la influència del mot viu *salvatge* i del tema toponomàstic que ens documenta, hauria acabat per mantenir la *l*, mentre que es comprèn que s'hi hagués produït una etim. pop. causant de la forma de 1594 — que es revela també per aqueix ús amb article (els *salvatges*!).

L'etimologia real ha de partir de la forma *Savatges* moderna i ja documentada dos cops en el S. IX. Com que -GIS és un element terminal molt productiu en ⁶⁰

l'onomàstica germànica (151 noms en Förstemann, la major part masculins) i també hi ha arrel SAB- o SAV- (7 + 5 casos en Först., 1285-6, 1301-2), tenim dret en tot cas a postular un NP germ. SABAGIS que satisfà perfectament com a base fonètica de l'antic i modern *Savatges*. Altres NLL provinents de compostos de SAB- aplego als arts. *Saugót* i *Sauri* (supra). De GIS, entre altres recordo el nom del riu *Ges* (art. supra). Per una combinació semblant dels dos components consta el ¹⁰ NP *Saviscla* < SABI-GIS-LA que llegim en aquell doc. ross. de 992. J. C.

Savella, V. *Savallà* *Saverneda*, V. *Sa-*

SAVINA

Del llatí SABINA, nom que en català s'aplica a una mata de la família de les cupressàcies (*juniperus sabina*) (= *herba savina*, cf. article, s. v.) i a l'arbre *juniperus phoenicea*: *DECat* VII, 722b23-44.

Roc de la Savina, en el terme de Fòrnols (XXXVIII, 38.8).

Sengles partides *el Savinar*, a Portell de Morella (XXVIII, 68.12) i a Vilar de Canes (XXVIII, 87.20). *Font* i *barranc dels Savinars*, a Xiva de Morella (XXVI, 157.22).

Sengles partides *la Savineta*, a Lluçena (XXIX, 108.5) i a Casinos (XXX, 90.18). I a l'Ebre, partida arran del riu, aigües avall de Benifallet, pron. *la sebinéta* a Casac., tant pel barquer d'Ascó com pel de Móra, que l'hi dugueren riu avall, 1924, 1926: són roques però hi creixen moltes *sabines*, explicà el darrer. De SABINETA 'bosquet de savines', amb la -T- conservada i *ã* < A per mossarabisme arabitzat. Cf. art. a part, sobre *Herba-savina*. J. F. C.

Savineta, V. S- (mos.)

SÉ i SEA

Bordes del sé: veïnat de bordes en el te. d'Estèrri de Cardós (1934, Ll. 18, p. 90). Nom que podríem relacionar amb el d'un altre de semblant, paratge també del Pallars, te. Peramea, amunt de Balastui, ja tocant amb Sellui, oït *séa* (XXI, 39). Caldria que *Sé* fos reducció fonètica del fem. *Sea*, segons el canvi que constatem en *Portè* < *Portea*, *La Malè* < *La Malea*. Però ens dissuadeix l'ús amb article masculí del *Sé*, que suggereix un mot comú masc. de sentit apel·latiu.

Pot ser el ll. sĪNUS 'falda', en l'acc. romànica 'faldar' (de muntanya).

En canvi *Séa* situat en paisatge molt penyalós, pot venir del pre-romà KEIA 'avenc, sitja', cat. *cija*, arag. *cia*, lldg. *ciejo*, sard *kea* (*DECat* VII, 954-960). Si hi ha res comú entre els dos noms, és només la idea de pregonesa, i la semblança entre -*éa* i -*é*.